

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 192/2024
09.04.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића, Марије Терзић, Добриле Страјина и Драгане Миросављевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из села ..., чији је пуномоћник Стефан Ђорђевић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство правде, Управа за извршење кривичних санкција, коју заступа Државно правобранилаштво, са седиштем у Београду, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4662/21 од 17.11.2021. године, у седници одржаној 09.04.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4662/21 од 17.11.2021. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4662/21 од 17.11.2021. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 2908/29 од 16.06.2021. године, ставом првим изреке, одбијен је, као неоснован тужбени захтев тужиоца, којим је тражио да се обавезе тужена да му на име разлике од исплаћене до припадајуће плате за период од августа 2016. године до августав 2019. године исплати појединачно определене месечне износе са законском затезном каматом од доспелости до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је, као неоснован, тужбени захтев тужиоца у делу којим је тражио да тужена у корист тужиоца уплати доприносе за обавезно социјално осигурање код ПИО Фонда-Филијала у Београду, за период од 23.08.2016. године до 31.08.2019. године, (доприносе за обавезно ПИО, доприносе за обавезно здравствено осигурање и доприносе за осигурање за случај незапослености) на износе из става првог изреке пресуде. Ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 67.875,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 4662/21 од 17.11.2021. године, ставом првим изреке, одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца, потврђена пресуда

Првог основног суда у Београду П1 2908/29 од 16.06.2021. године. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Одредбом члана 404. став 1. ЗПП („Сл. гласник РС“, бр.72/11...10/23), у вези одредбе члана 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, број 10/23), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног суда, у конкретном случају није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе као ни ново тумачење права, па нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији тужиоца прописани одредбом члана 404. став 1. ЗПП.

Предмет тражене правне заштите је накнада штете на име разлике између исплаћене и припадајуће плате и уплата доприноса за обавезно социјално осигурање надлежним фондовима на износе разлике плате. Побijана пресуда је донета правилном применом материјалног права, код утврђеног чињеничног стања да је тужилац преузет из привремених институција Косова и Метохије у Управу за извршење заводских санкција, али је остао нераспоређен, због чега нема право на плату која у смислу члана 7. Закона о платама државних службеника и намештеника припада државним службеницима за обављен рад онда када су радно ангажовани, а тужилац није доказао да је тужена имала могућност да га распореди на друго радно место, нити да га је незаконитим поступањем онемогућила да ради. Не постоји ни потреба за одлучивањем о посебној ревизији тужиоца ради уједначавања судске праксе, јер тужилац уз ревизију не прилаже ни супротне одлуке у истој чињеничној и правној ситуацији, нити се на њих позива. Указивање ревидента на постојање потребе тужене за радним ангажовањем тужиоца у спорном периоду је без утицаја на одлучивање о посебној ревизији јер се иста не може да изјави због погрешног или непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Како на основу изнетог произилази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Тужбу у овој парници тужилац је поднео 23.08.2019. године, а вредност предмета спора је 993.932,33 динара.

Имајући у виду да се предмет спора у овој парници не односи на заснивање, постојање и престанак радног односа, у ком случају би ревизија била дозвољена применом члана 441. ЗПП, већ је предмет спора новчано потраживање, дозвољеност ревизије цени се по општим правилима о дозвољености ревизије у имовинско-правним споровима. Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

С обзиром да вредност предмета спора побијаног дела очигледно не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, то ревизија није дозвољена.

Из наведених разлога, применом члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Гордана Комненић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић